

щяніето на царьтъ вашъ сынъ е възбудило сърдцата на всичкытъ, които омилени и радостны за тѣзи новина обѣвивать ся всички ваши потчинени и вѣрни пріятели. Народътъ нетърпеливъ пролива сълзы отъ радостъ; той убожава царьтъ когото небето имъ е пратило; той благославя сынъ ви и любовьтъ ви. Всичкы искътъ да го видятъ, всичкы искътъ да ви отдадътъ честь. Имято на Полифонть е проклѣто отъ всичкытъ, а вашето и на сынъ ви е убожено и прославлено на врѣдъ. О царю! възрадвайте ся и ви отъ наградата на побѣда тави; тѣзи награда е нашата любовь която е по-драгоцѣнна отъ славата.

Ежистъ. — Не, тѣзи слава не е никъкъ на мене, тя е на боговетъ отъ които ни идътъ доброчестіето и добродѣтельтъ. Нъ стига толкозъ връхъ миналото. Нѣка сега ида тамъ дѣ бащимъ гласъ ма выка, нѣка ся качя на прѣстола заедно съ майка си. А ты любезный Нарбасе, бѣди винаги както сте ми быле до сега вѣренъ, и мой баща.

КРАЙ НА ПЕТОТО ДѢЙСТВИЕ

КОНЕЦЪ.